

Kirsten Hoen forteller om 50 år på butikkgulvet.

Høsten 1956 fikk vi tilbud om å leie butikken til Ingrid og Reidar Ruud. Vi hadde lyst, men lite penger og ikke bil, og vi bodde i Stensgård. Jeg jobbet i butikken til Aslaug og Karl Thorud. Knut kjørte brød hos baker Rønning i Nannestad. Knut hadde også jobbet i butikk, på Haug Samvirkelag. Vi hadde da litt butikkerfaring begge to.

Vi slo til og begynte 1.jan. 1957. Det var spennende! Knut hadde en Tempo motorsykkel og det var et kjølig fremkomstmiddel. Vi måtte også sykle, og snø var det jo også. Jeg husker godt den første lørdagen. Vi handlet for kr. 932. Åpningstiden var fra 08.00 til 13.00, så det var kort dag, og like etter jul. De første ukene var jeg alene i butikken. Knut kjørte fortsatt brød. Etter hvert måtte vi ha hjelp, og Marit Berntsen var ekstrahjelp.

Omsetningen økte, Knut sluttet å kjøre brød. Reidun Østvold begynte fast hos oss. Vi fikk i april kjøpetillatelse på bil, og det var lettvinnt det. Vi fikk etterhvert faste dager med vareruter. Folk syklet, sparket eller gikk på butikken. Vi hadde også hestekjørere som var på meieriet med melk.

Butikkinventaret var enkelt. Vi hadde en liten kjøledisk, men ost og smør bar vi i kjelleren hele sommeren.

I august 1965 ble vi foreldre til Knut Atle. Det var ikke noe mammapermisjon! Etter en uke var Knut Atle med til butikken. Vi måtte tidlig opp, da vi bare hadde en bil, og den "gikk" ca. 7.30. Han lå i bagen sin på kjøkkenet til Ingrid. På høsten kjøpte vi en liten personbil, så vi kunne ta det litt med ro med morgenstellet.

Årene gikk og omsetningen økte, og plassen ble for liten. I 1971 fikk vi lov å bygge nytt. I juli åpnet vi den nye butikken! Det var stor stas og masse blomster. Nye jenter bak disken, alt var nytt.

Det er mange episoder en kunne fortelle. Vi kjørte varer tirsdag og fredag. En tirsdag fant vi ikke "svenskepingen" som vi hadde nøkler vi låste oss inn med hos noen kunder. Pungen var søkk borte. Det var ikke noen mobil den gangen. Stor oppstandelse! Vi tenkte at noen ringer og sier den er kommet til rette. Torsdag formiddag kom en av sommerkundene våre for å bestille varer til fredag. Hun var vårt største håp! Jeg tror vi sto som tente lys da hun tok opp svenskepingen, satte den på disken og sa: "Denne tenker jeg du har savna, Knut!"

Vi kan vel si at hyttefolket, de var jo nesten alle fra Oslo, hadde enkelte "ønskemål". En dame, alletiders kunde, skulle en gang i uka ha 4 tynne koteletter og 10 like store poteter. En dame sa en gang til meg at jeg ikke kunne veie tomatene med innpakning. Hva med kjøttdeig?

Vi hadde også varekjøring til Oslo Universitet, Tømte. Der var det kurs hele våren. Til Speiderleir på Trollheimen leverte vi også masse varer, to til tre ganger i året.

Må også nevne innbruddene. Det ble i alt 40–42. Det var trasig. Det så jo ikke ut. To innbrudd ble oppklart. Lensmannen ble ringt til, og de kom og så hvordan det så ut. Vi skulle levere liste over det som var stjålet. Det var bare å gå i gang, men det var ikke lett. Vi måtte tross alt le litt, da vi fant ut at de hadde tatt med seg mange kartonger med bæreposer med navn. De trodde nok det var ølbokser, for det var noen ølbokser som kom i kartonger. Utpå dagen ringte de fra lensmannskontoret og fortalte at de hadde tatt tyvene i en trafikk-kontroll i Skedsmo. Masse tobakk og en del andre varer var pakket i poser med Knut Hoen på. Den gangen gikk det bra.

Årene gikk, og det ble flere butikker i gata, Sentrumsgården. Vi fikk Mauradager med masse folk og liv. Vi hadde julegate og julegran-tenning.

Tida forandrer seg. Snart har alle to biler. Det ble mindre varekjøring, og butikkmønsteret forandret seg. Vi kunne ikke følge med i prisene til de store kjedene. Vi fant etter en tid ut at vi ville slutte. Frys og kjøleutstyr måtte fornyes hvis vi skulle fortsette. Vi hadde ikke lyst til å investere masse penger. Sommeren 1996 fikk vi tilbud fra de som eier butikk-kjeden Kiwi. Vi godtok tilbudet, og den 1.sept.1996 fikk Rune Granås nøklene. Nybygget var alt kommet langt. Det var litt vedmodig. Vi fikk masse blomster, klemmer og "vi kommer til å savne dere!"

Jeg var heldig og fikk fortsette på Kiwi. Knut var pensjonist, men jeg hadde ett år igjen. Etter 40 år i egen butikk, var jeg nå ansatt. Det var kjempefint! Jeg var på Kiwi til sommerferien 2001. Da var jeg 71 år. Nå var 50 år på butikkgulvet slutt!